

Noční můry z mikulášské noci

Je rok 2004, den svatého Mikuláše. Mikulášská nadílka. Všude chodí čerti a já se jich bojím, až z toho omdlím. Něco vidím, ale co je to? Všude je bílo, úplně bílo, jako by sněžilo. Najednou nade mnou stojí člověk v bílém, má bílé vlasy, svatozář. Počkat! Není to člověk, je to anděl. Jsem tedy v nebi, umím i létat. Mluvím s anděly: „Víte, že jsem si nebyla jistá, že existujete?“ „Teď už si jistá jsi?“ říká nejvyšší. „Nevím, jako by se mi to všechno zdálo, nebo jsem snad zemřela, a proto tu jsem?“ Nejvyšší odpovídá: „ Ne, toto se ti jen zdá! MUHAHAHAHA.“ Najednou jsou kolem mě čerti, hnusní špinaví čerti... FUJ, BLE! Je mi horko, nejde to vydržet. Čerti řvou: „Máme večeri, máme večeri. HURÁ, HURÁ, HURÁ.“ Děsím se, svíjím se, ale ne! Jsem svázaná! Nemůžu pryč, hází mě do kotle s bublající vodou. Volám: „POMÓÓÓÓĆ, POMÓÓÓĆ! Pomozte mi někdo prosím!“ Brečím, tečou mi slzy. Čerti se vzdalují. Začínám se probouzet. Sedím u Petra (u strejdy) na klíně, tečou mi slzy. Jsou kolem mě andělé a čerti, ale teď už naštěstí převlečení, je tam i Mikuláš, dává mi nějaký balíček a říká: „Byla jsi celý rok hodná?“ Jsem v šoku, nemůžu mluvit. „Ano, byla hodná, Mikuláši,“ říká za mě Petr. Čerti s Mikulášem a andělem odchází. Já se tisknu ke strejdovi, slyším, jak mu tluče srdce, znovu u něj usínám, už jsem klidná. Zdá se mi, že jsem někde s Petrem, ale o tom někdy příště.

Simona Brzoňová